

dannet, at være af saa væsentlig forskjellig Natur, at den forekommer mig næsten at være bleven en anden Straf; jeg kan heller ikke af andre Grunde indsee det Hensigtsmæssige i den nævnte Bestemmelse, thi hvad er egentlig Hensigten med Isoleringssystemet. Det er jo, om jeg saa maa sige, at grundforbedre Fangerne fra det Zieblif, han indtræder i Fængslet, at gjøre det umuligt, at han paavirktes af de onde Indstincter, hvoraf der findes saa mange i Fængslerne; men naar Fangerne allerede en Tidlang har udholdt den Straf, hvortil han er dømt, i Samfund med andre Fanger, saa troer jeg, at Hensigten let gaaer tabt ved da først at oversføre ham til Enkeltcelle. Dog dengang jeg ved den tidligere nævnte Lovs Behandling paatalte dette, drog det ikke Noget tilføje, og jeg har altsaa heller ikke nogen Udsetelse til, at det nu skal lykkes mig at indvirke paa Forandringen af hiin Bestemmelse, men jeg har dog ikke kunnet andet end fremføre disse Bemærkninger.

Jeg paastikker saa meget mere Principet i det Lovudkast, der er forelagt, fordi der ikke, saavidt jeg kan see af Motiverne, andetstedsfra kan hentes nogen Erfaring for, hvad Resultatet vil være af Enkeltstraffens Anvendelse paa qvindelige Fanger; thi selv i Belgien, hvor Cellesystemet jo er saa meget i Brug, har man ved det sidste Fængsel, der er opført i Namur, ikke fundet det hensigtsvarende at indrette Cellesfængsler for qvindelige Fanger, og saadanne ere heller ikke indrettede i andre Fængsler, idetmindste kun i meget ringe Grad. Det er altsaa en Prøve, man her vil anstille, og det finder jeg priisværdigt. Jeg skal dog tilføje, at jeg ligesom den første ærede Taler vilde finde det hensigtsvarende, at man for de qvindelige Fanger, idetmindste foreløbig til Prøve, havde sat en Cellestraf, der sammenligningsviis med den for de mandlige Fanger var kortere; thi jeg er af den Formening, at Qvinden, som jo ogsaa Alle bekjendt har, jeg veed ikke om jeg maa kalde det, en større Conversationsattraa, en større Meddelelseshyft, der i de lavere Regioner synker ned til Snakkelyst, hvorfor det altsaa virkelig er en større Straf for hende at udholde et vist Tidsmaal af Isolering end for Fanger af Mandkjønnet. Af Motiverne til dette Lovudkast, der findes opført paa Dags-

ordenen efter det, som vi nu behandle, og som jeg nu ikke nærmere skal berøre, seer jeg, at Straffen er tænkt anvendt i et Omfang, som jeg som sagt meget anerkjender, idet man har til Hensigt at anvende denne Straf paa de qvindelige Forbrydere under 40 Aar, der ikke tidligere ere straffede, og paa alle qvindelige Forbrydere under 25 Aar. Den høitærede Minister anførte forrige Gang, som jeg allerede har bemærket — idetmindste var det vistnok hans Mening — at Anvendelsen af denne Straf vilde være haardere for qvindelige Forbrydere end for mandlige, men her synes at være givet en anden Hovedgrund, idet man har meent, at Vanskeligheden vilde bestaae i, at føre Tilfyn med Arbeidet, eller i det Hele at have Opfyn med qvindelige Fanger i Enkeltceller, idet der selvfølgelig til at lede Arbeidet ikke kunde benyttes Mestere, men det er jo ligegyldigt, hvilket af disse Motiver der træder i Forgrunden, naar Resultatet er, at man ved Lovudkastet tilfigter at udvide den tidligere Lovbestemmelse angaaende Cellesystemet til ogsaa at gjælde Qvindefanger.

Jeg skal dog endnu tillade mig at gjøre en Bemærkning, som rigtignok ogsaa vedrører Motiverne i det andet Lovudkast, men som forekommer mig at staae i saa nær Forbindelse med dette, at jeg ikke troer at gjøre mig skyldig i nogen Udseelse. Der er nemlig gjort den Bemærkning, at Antallet af de qvindelige Forbrydere sank temmelig bethdelig i Krigsaarene, men at det efter den Tid er steget. Jeg troer, at denne Kjendsgjerning er stiftet til at give et Indblik i hele vor sociale Tilstand, thi Marsagen til, at Antallet dengang sank, antager jeg nærmest var den, at Fruentimmer bleve anvendte til Markarbejde og andre Arbejder, hvortil man tidligere havde brugt Mandfolk, og at de ved denne Sysselsættelse bleve afholdte fra Forbrydelser. Denne Kjendsgjerning er altsaa stiftet til at henlede den ærede Regjerings Opmærksomhed paa, om det ikke kunde være hensigtsvarende ved adskillige Leiligheder at anvende, om jeg saa maa sige, qvindelige Embedsmænd eller Bestillingsmænd, medens Fruentimmer nu ere aldeles ubelukkede fra al saadan Deeltagelse i det offentlige Liv.